

ците“. Или – да ги припомним, за да ги съпоставим с новооткритите, странни на пръв поглед, първоначално калейдоскопично възникнали релации, но след това задали все по-отчетливи семантични редове между най-късни (обикновено мислени за най-неразчитаеми, най-„некомуникативни“) текстове на поета и по- и най-ранни творби.

Какъв би бил ефектът от приглушаването, от игнорирането на „паметта“ за парадигматичния Яворов? *Абдукцията* не цели ефекти, нито афектиран прочит. Ако вече се натрапва усещането за досадителната ѝ атрактивност, то до голяма степен произтича от пречупването ѝ в метафизичните отражения. В действителност тя се стреми към конкретни, твърде „заземени“ резултати и, ако си позволим един маниеризъм тук, – към разчупване на вечното пречупване. В градиран ред ще заявим някои от възможните резултати: 1) вероятно ще се удаде да обосновем нов тип двуделност на тази поезия – не между ранен и късен Яворов, не между *светъл* и *тъмен* профил, не между *поет гражданин* и *поет декадент* (което, както опитахме да докажем в I глава на изложението, е функционално разделяне, обособяване на автора от „фукоянски“ тип). Бихме искали да постигнем и формулираме укритото в дискурса на Яворовата лирика разграничаване, една двудялба, загатвана може би тук-там, но не и публично оповестявана, не и инсценирана⁷. Бихме искали да очертаем репрезентативния, парадигматично стойностен лик на Яворов, от една страна, и подмолно единния, етапния, праговия поет, от друга, предпочел да афишира своите плавни поетологически преходи като качествени „скокове“, като втурване, като внезапен устрем към една или друга поетика. Очевидно база на сравнението ще бъдат представителният Яворов корпус „Подир сенките на облаците“ (т.е. класически редуцираната поезия на Яворов) и разстланата в хоризонтал – от втората половина на 90-те г. на XIX век до 1910 г. – поетическа продукция на поета. Ако действително съумеем да възстановим в някаква приемлива